

**Wprowadzenie do modlitwy medytacyjnej,
21.10.2012 r. , godz. 11.30 – zebranie przełożonych**

Być sługą dla ludu, który powierzył nam Bóg

Słowo: „Nie tak będzie między wami. Lecz, kto między wami chciałby być wielkim, niech będzie sługą waszym. A kto chciałby być pierwszym między wami, niech będzie niewolnikiem wszystkich. Bo i Syn Człowieczy nie przyszedł, aby Mu służyło, lecz żeby służyć i dać swoje życie na okup za wielu” (Mk 10, 44- 45)

Modlitwa do Ducha Świętego – Ojcze, w Imię Jezusa, prosimy Cię, udziel nam swojego Ducha. Ty nas chronisz i karmisz swoim Słowem na pustyni wiary współczesnego czasu. Ty pokazujesz nam, że żaden czas nie jest poza Twoją dłonią. Dziękujemy Ci także za to, że w tych dniach przechodziłeś przez nasze serca, przez nasze wspólnoty z Dobrą Nowiną. Pomóż nam w tych minutach zatrzymać się przy źródle Twego Słowa na pustyni, przez którą przechodził Mojżesz. Uzdalniaj nas do bycia Sługą, na wzór Mojżesza, a nade wszystko na wzór Twego Syna, Jezusa, który dziś w Ewangelii mówi nam: „Nie tak będzie między wami. Lecz, kto między wami chciałby być wielkim, niech będzie sługą waszym. A kto chciałby być pierwszym między wami, niech będzie niewolnikiem wszystkich. Bo i Syn Człowieczy nie przyszedł, aby Mu służyło, lecz żeby służyć i dać swoje życie na okup za wielu” (Mk 10, 44-45). Przyjdź Duchu Święty i módl się w nas.

- 1. Sługa wody i chleba na pustyni szemrania ludu.** Kardynał Martini przedstawia Mojżesza jako przewodnika ludu, który przeszedł swoją drogę wiary przez 3 „czterdziestolecia”. ON też uczył się poddania Bogu i słuchania Boga, ale również słuchania ludu. Pustynia szemrania nie jest nam obca. Posłuchajmy, jak rozmawia Mojżesz z Bogiem, jak rozmawia z ludem? Mojżesz ma odwagę wejść w sam środek szemrania ze Słowem Boga, z tym, co On usłyszy od Boga. Przekonuje ich, że szemranie zadaje najpierw ból Bogu i niszczy tego, kto szemrze: „*słyszał Pan szemranie wasze przeciw Niemu. Czymże bowiem my jesteśmy? Nie szemraliście przeciwko nam, ale przeciw Panu!* (9) *Mojżesz rzekł do Aarona: Powiedz całemu zgromadzeniu Izraelitów: Zbliźcie się do Pana, gdyż słyszał wasze szemrania*”. (Wj 16)

Ten rodzaj szemrania dotyczy w naszym przypadku różnych głodów, ale także tych, które bezpośrednio wiążą się z powściągliwością języka przy stole, pewnie też dotyczącą jedzenia. Bóg wzywał do całkowitego powierzenia się Jego hojności. Dawał Izraelitom porcje na jeden dzień. Inaczej manna gniła.

- 2. Sługa odpowiedzialności.** Szemranie i wymagania ludu, co do braku wody, chleba i mięsa, odsłania jednocześnie postawę Mojżesza, który dźwiga na sobie całą tę troskę, jak zaopatrzeniowiec. Chociaż rozmawia z Panem o trudnościach, to jednak jeszcze chce sam zaradzić tym potrzebom. Przyszła mu z pomocą mądra rada Jetry, jego teścia, w którą Mojżesz pokornie wszedł: Wj 18, (14) *Gdy teść Mojżesza widział te wszystkie jego zajęcia z ludem, powiedział do niego: Czemu ty sam się zajmujesz sprawami ludu? Dlaczego sam zasiadasz na sąd, a cały lud musi stać przed tobą od rana do wieczora?* (15) *Mojżesz odpowiedział swemu teściowi: Lud przychodzi do mnie, aby się poradzić Boga.* (16) *Jeśli*

mają spór, to przychodzą do mnie i ja rozstrzygam pomiędzy stronami, oznajmiam prawa i przepisy Boże. (17) Wtedy teść Mojżesza powiedział do niego: Nie jest dobre to, co czynisz. (18) Zamęczysz siebie i lud, który przy tobie stoi, gdyż taka praca jest dla ciebie za ciężka, i sam jej nie możesz podolać. (19) **Teraz posłuchaj rady, jaką ci daję, a Bóg niechaj będzie z tobą:** Sam bądź przedstawicielem swego ludu przed Bogiem i przedstawiaj Bogu jego sprawy. (20) **Pouczaj lud dokładnie o przepisach i prawach, i pouczaj go o drodze, jaką winien chodzić, i o uczynkach, jakie winien spełniać.** (21) **A wyszukaj sobie z całego ludu dzielnych, bojących się Boga i nieprzekupnych mężów, którzy się brzydzą niesprawiedliwym zyskiem, i ustanów ich przełożonymi już to nad tysiącem, już to nad setką, już to nad pięćdziesiątką i nad dziesiątką itd. ,**

Wiemy, że potem Mojżesz dojrzał do wyznania swoich ograniczeń przed ludem. Opowiada o tym w Księdze Powtórzonego Prawa: „I rzekłem wam w owym czasie: *Ja sam nie mogę już nosić ciężaru was wszystkich.* (10) *Pan, wasz Bóg, rozmnożył was: dziś jesteście liczni niby gwiazdy na niebie.* (11) *A Pan, Bóg ojców naszych, niech was jeszcze tysiąckrotnie pomnoży i błogosławi wam, jak to obiecał.* (12) *Jak zdołam sam udźwignąć wasz ciężar, wasze brzemię i wasze spory?* (13) *Wybierzcie sobie w waszych pokoleniach mężów rozumnych, mądrych i szanowanych, abym ich postawił wam na czele.* (14) *Odpowiedzieliście mi: Dobre jest, co zamierzasz uczynić.* (Pwt 1,9-14)

Mojżesz dorósł do tego - mówi Kard. Martini, że dzieli już obowiązki, ale też jest świadom, że musi dźwigać ludzi takimi, jakimi są, ich kłótnie, ich spory i właśnie takich, a nie innych przedstawiać Panu.

Dobrze będzie przyłożyć naszą służbę wspólnocie do tych postaw Mojżesza, i posłuchać co mówi nam Pan o sposobie dźwignania naszych ciężarów.

3. Sługa wstawienniczej modlitwy za ludem.

Biblia mówi, że Izraelici musieli pokonać siedem narodów, zanim weszli do Ziemi Obiecanej. W znaczeniu symbolicznym egzegeci widzą tu siedem duchów, które stoją za poszczególnymi grzechami głównymi: duch **pychy**, duch **chciwości**, duch **nieczystości**, duch **zazdrości**, **nieumiarkowania w jedzeniu i piciu**, duch **gniewu** i **lenistwa**. To są te węże, które kąsały lud na pustyni. Pierwszy wąż zamknął lud na wiarę w Jedyne Boga i na Jego miłość. Znamy historię złotego cielca, znamy historię zerwanego przymierza z Bogiem, który tak bardzo troszczył się o Izrael. Jest to uderzenie w I Przykazanie, to prawdziwe świetokraństwo, zatem Bóg ma prawo do bólu i do gniewu. Ale co robi Mojżesz, co czego już dojrzał w swojej wierze? Ma się wrażenie, **ze on cały czas trzyma laskę w ręce i uderza nią nie w lud**, gdy ten grzeszy, szemrze, ale uderza w skałę, na której stoi Jedyne Pan. Mojżesz nie przestaje uderzać w Serce Boga i błagać o przebaczenie dla powierzonych mu owiec. Niezwykle są te jego dialogi z Bogiem w chwili, gdy lud całkowicie zgłupiał i tańczył przed cielcem. Mojżesz potrafił znaleźć jeszcze drogę, aby go bronić. Do tego stopnia utożsamiał się z tymi, do których był posłany, że odważył się na takie słowa wobec Boga: „*Czy to jest ich wina o Panie, czy Twoja? Izrael tak długo przebywał na wygnaniu wśród czcicieli bałwanów, że tym się od nich zaraził. Czy to ich wina, że nie mogą tak łatwo zapomnieć?*”. A kiedy Bóg mu powiedział, twój lud zgrzeszył, Mojżesz odpowiedział: „*Kiedy lud zachowuje Prawo, wtedy jest Twoim ludem, a kiedy nie zachowuje, wtedy jest moim?*” A w innym wierszu czytamy: „*Nazajutrz zaś tak powiedział*

Mojżesz do ludu: Popętniliście ciężki grzech; ale teraz wstąpię do Pana, może otrzymam przebaczenie waszego grzechu. (31) I poszedł Mojżesz do Pana, i powiedział: Oto niestety lud ten dopuścił się wielkiego grzechu, gdyż uczynił sobie boga ze złota. (32) Przebaczone jednak im ten grzech! A jeśli nie, to wymaż mnie natychmiast z Twojej księgi, którą napisałeś. (33)(Wj 32, 30-33).

Warto w kontekście takiego wstawiennictwa, postawić sobie pytanie, jak wygląda moja modlitwa wstawiennicza za wspólnotę, jak walczę o jej zbawienie, gdy upada, grzeszy, czy chronię ją Krwią Baranka na Eucharystii, jakie słowa wypowiadam o moich współsióstrach, gdzie te słowa mówię... Jak utożsamiam się z moją rodziną zakonną, czyli z tym ludem, dla którego Mojżeszem jest Bł. Bronisław? Jak ocalam ten lud, czy mam do niego szacunek...? **Znamienne jest, że na znak przymierza, Mojżesz pokropił lud krwią.** My wiemy, że jest to jedynie zapowiedź Krwi Baranka, który zastawi sobą każdego człowieka, każdą z nas i powie: <<Ja biorę na siebie wasze słabości, wasze grzechy, w Moich ranach jest wasze zdrowie.>> por. Iz 53. Bóg wzywa nas do kropienia krwią Jezusa nasze wspólnoty, naszą historię. Pan chce w nas powtarzać swoje pasterzowanie i wzywa nas do ocalania, czyli do takiej modlitwy wstawienniczej mocą Eucharystii. Chodzi o to, aby tą krwią Pana znaczyć wszystkie miejsca, gdzie rozlewa się grzech w ludzie, gdzie snują się te pustynne węże po naszych wspólnotach i w nas samych. Trzeba nam nabijać te węże naszej pychy, zazdrości, obmów, na pal krzyża, trzeba je wywyższać do góry, aż przetnie się nienawiść, obłuda, obmowa, lub zamknięte milczenie...”.

4. Sługa wyznawania wiary i wyrzekania się zła, sługa ekspijacji. Mojżesz uderzał laską w skałę i wypływała woda dla ludu. My jesteśmy już zanurzeni w inną Wodę i oparci o inną Skałę. Rok wiary wzywa nas do bycia stróżem wiary we wspólnotach, tzn. do świadomego powracania do wody chrzcielnej. A może w konkretnie, gdy widzimy ducha niezgody, zazdrości, pychy, szemrania u siebie i innych, podjąć codziennie wyznawanie wiary w to, że Pan może nas od tych węży uwolnić? A może trzeba nam wskrzesić to nasze chrzcielne :” Wyrzekam się szatana i wszystkich spraw jego”, wyrzekam się tych siedmiu demonów nie tylko w swoim imieniu, ale także w imieniu mojej wspólnoty? A może trzeba codziennie mówić mojemu Bogu: „Wierzę, że zbawisz ten lud, inaczej wypisz mnie z Księgi życia, bo to jest Twój lud, Twoja wspólnota, Twoja owczarnia... Przebaczone mi, że nie potrafię być dobrym pasterzem, że potrafię ocalać wiary w sobie i w tych, których mi dałeś... Weź w swoje ręce misję, którą mi powierzyłeś, jeszcze raz, na nowo u progu Roku Wiary.

– **Za chwilę, po osobistej modlitwie,** w krótkiej celebracji dokonamy otwarcia Roku Wiary w naszym Zgromadzeniu. Wniesiemy uroczyście Biblię, dokumenty Soborowe, Katechizm Kościoła Katolickiego i Księgę ślubów zakonnych, która korzeniami sięga M. Anny Kaworek. W ten sposób dokonamy wyrzeczenia się zła i wyznania wiary w imieniu naszych przodków i w imieniu wszystkich sióstr naszej michalickiej rodziny. Ponieważ jest to celebracja bez kapłana, M. Generalna nie będzie stawiać pytań: czy wyrzekasz się, lub czy wierzysz, ale w poszerzonej formie wypowie. wyrzeczenie, wiarę, a my powtórzymy w liczbie pojedynczej wyrzekam się, wierzę. itd. Zapraszam teraz siostry do przejścia w milczeniu do kaplicy i 20 minut modlitwy wstawienniczej za swoją wspólnotę i za naszą rodzinę zakonną. Niech przez te modlitwę dokonuje się także jubileuszowe darowanie długów i powrót do swego rodu.